

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Mgr. M. K.**, nar. X., bytem B., zast. Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Brno, Kobližná 47/19, proti žalovanému: **vedoucí Kanceláře prezidenta republiky**, se sídlem Praha 1, Pražský hrad, zast. JUDr. Markem Nespalou, advokátem, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 21, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 24. 5. 2017 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 13. 7. 2015, č.j. KPR 4954/2015, když původní rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2017, č.j. 3 A 102/2015-53, zrušeno.

Žalobce se přípisem ze dne 22. 4. 2017 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve smyslu ust. § 80 správního řádu. Kancelář prezidenta republiky přípisem ze dne 24. 4. 2017 žalobci sdělila, že rozhodnutí bylo zasláno poštou na adresu jeho trvalého bydliště. Žalobce obratem žalovanému sdělil, že má zřízenou datovou schránku, do které je žalovaný povinen podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu doručovat prioritně. Rozhodnutí proto nebylo žalobci doručeno a jeho obsah mu není znám; účinky podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu nenastaly. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2015, č.j. 2 As 85/2015-31. Za toho stavu je proto žalovaný nečinný.

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl tvrzení žalovaného, když dále konstatoval, že v návaznosti na výše uvedený zrušující rozsudek Městského soudu v Praze vydal v zákonné lhůtě dne 20. 3. 2017 rozhodnutí o odvolání žalobce č.j. KPR 4954/2015, kterým napadené rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky zrušil a věc vrátil Odboru legislativy a práva Kanceláře jako orgánu prvního stupně k novému projednání. Rozhodnutí bylo žalobci dne 31. 3. 2017 doručeno fikcí na adresu jeho trvalého bydliště, kterou uváděl na všech dokumentech, které jsou obsahem správního spisu.

Žalovaný dále podrobně popsal charakteristiku žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp.zn. 6 Ans 6/2007, sp.zn. 4 Ans 1/2005, sp.zn. 2 As 25/2007). Dále namítl účelovost veškerých kroků žalobcem činěných a uzavřel, že příslušné rozhodnutí bylo v zákonem stanovené lhůtě vydáno, žalobci doručeno, žalobce byl o rozhodnutí naposledy vyrozuměn přípisem ze dne 24. 4. 2017, tudíž je žaloba neopodstatněná.

Žalobce v replice opakovaně poukázal na skutečnost, že mu rozhodnutí žalovaného o jeho odvolání nebylo doručeno, ani mu obsah této listiny není znám. Postup doručování na adresu jeho trvalého bydliště byl chybný. Žalobce má zřízenou datovou schránku, do které je správní orgán povinen prioritně doručovat. Žalobce má taktéž zřízenou tzv. adresu pro doručování podle ust. § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, na které písemnosti přijímá, neboť na adrese trvalého bydliště již několik let nebydlí. V dané věci neměl žalobce možnost se s písemností seznámit, její obsah mu není znám.

Dle žalobce se předáním stejnopisu k doručení podle ust. § 71 odst. 2 správního řádu rozumí předání stejnopisu k doručení, které v dané situaci správní řád připouští a předepisuje, tj. v dané věci k doručení v souladu s ust. § 19 správního řádu, nikoliv k jakémukoliv doručení. Jestliže byl stejnopis rozhodnutí předán k doručení poštou na adresu trvalého bydliště žalobce, nejedná se o postup v souladu s ust. § 19 správního řádu, a tudíž se v daném případě nejedná o vydání rozhodnutí. Žalovaný je proto ve věci stále nečinný.

Ve věci soud nařídil jednání, v rámci něhož účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Právní zástupce žalovaného odkázal na nové rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2017, Pl. ÚS 12/17 (které soudu u jednání předložil), v němž se uvádí, že chyba v doručení není nečinností orgánu veřejné moci, a bránit se proti ní lze pouze žalobou na nezákonný zásah. Soud rozhodnutí ústavního soudu předložil právnímu zástupci žalobce k nahlédnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č.j. KPR 4954/2015, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 31. 7. 2015, č.j. KPR 4954/2015, kterým nebylo vyhověno žádosti nahlédnout do registru oznámení podle zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2017, č.j. 3 A 102/2015-53, bylo výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č.j. KPR 4954/2015, bylo odvoláním napadené rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 31. 7. 2014, č.j. KPR 4954/2015,

podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena Odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky jako orgánu prvního stupně k novému projednání. Rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím České pošty, s.p. na adresu B., zásilka byla předána k doručení dne 20. 3. 2017 a uložena pro nezastižení adresáta dne 21. 3. 2017.

Podáním ze dne 22. 4. 2017 žalobce uplatnil návrh na provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Dopisem ze dne 24. 4. 2017 Kancelář prezidenta republiky sdělila, že podnět k přijetí opatření proti nečinnosti postrádá opodstatnění, neboť předmětné rozhodnutí bylo žalobci zasláno na adresu B.; dne 21. 3. 2017 byl adresát vyzván k vyzvednutí zásilky, dne 4. 4. 2017 byla zásilka Kanceláři prezidenta republiky vrácena jako nedoručená, zásilka se považuje za doručenou dnem 31. 3. 2017 (§ 24 odst. 1 správního řádu).

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*

Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*

Podle odstavce 2 citovaného ustanovení *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*

Podle odstavce 3 citovaného ustanovení *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*

Žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu se nevztahuje k přezkoumání již vydaného úkonu či učiněného zásahu správního orgánu, nýbrž slouží k poskytnutí ochrany proti nezákonné nečinnosti správního orgánu ve vymezených případech. Ochrana proti nečinnosti správního orgánu, která je podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. ze strany soudů působících ve správním soudnictví uplatňována, má své limity. Nevztahuje se vůči veškeré možné nečinnosti veřejné správy a správních orgánů. Žalobce se může žalobou domáhat pouze toho, aby soud uložil nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo povinnost vydat osvědčení. Pojem „rozhodnutí ve věci samé“ navazuje na legislativní zkratku „rozhodnutí“ podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a proto se musí jednat o nečinnost při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost účastníka řízení (žalobce), a které je současně způsobilé zkrátit účastníka řízení (žalobce) na právech. Žaloba tedy bude nedůvodná tehdy, vydal-li žalovaný v zákonné lhůtě takto chápané rozhodnutí, anebo pokud tak učinil alespoň do dne rozhodnutí soudu (k tomu srovnej např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2007, sp.zn. 9 Ca 71/2006, publikován pod č.j. 1426/2008 Sb.NSS).

Spornou otázkou je v projednávané věci je tedy posouzení vydal-li žalovaný rozhodnutí a v té souvislosti, co se rozumí vydáním rozhodnutí.

Dle názoru žalobce nelze hovořit o vydání rozhodnutí za situace, kdy rozhodnutí nebylo doručováno v souladu s ustanoveními správního řádu, tj. v posuzovaném případě prioritně do datové schránky žalobce ale poštou na adresu trvalého bydliště.

Podle ust. § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí mj. předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.

Smyslem úpravy ust. § 71 správního řádu je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za definitivní a od kterého již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že rozhodnutí je vydáno tím okamžikem, kdy bylo předáno k doručení, následný způsob doručení, ať už do datové schránky nebo poštou, nemá na danou skutečnost, že rozhodnutí bylo tímto okamžikem vydáno žádný vliv. Pokud by v daném případě šlo o procesně vadné doručení již takto vydaného rozhodnutí může to mít vliv pouze na běh lhůty pro podání žaloby na přezkum tohoto rozhodnutí podle § 65 s.ř.s. Žalovaný správně poukázal na nejnovější nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2017, Pl. ÚS 12/17, který odráží ve svých závěrech konstantní judikaturu správních soudů, a němž se uvádí, že „*chyba v doručení nemůže založit nečinnost orgánu veřejné moci, nýbrž jedině nezákonný zásah (bod 22). I takové rozhodnutí, které nebylo účastníkovi řízení předáno, totiž bylo vydáno, a tedy existuje a není proto případné namítat nečinnost rozhodujícího orgánu*“.

Rozhodnutí je proto třeba považovat za vydané i v případě předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení způsobem odlišným od způsobu zákonem závazně stanoveným, tj. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb namísto zákonem upřednostňovaného doručení prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky.

Z uvedeného vyplývá, že v řízení o žalobě proti nečinnosti dle ust. § 79 s.ř.s. způsob doručení již vydaného rozhodnutí není relevantní a soud k němu přihlížet z podstaty věci nemůže.

Nadto si byl žalobce před podáním žaloby vědom skutečnosti, že rozhodnutí bylo vydáno, neboť jej žalovaný o této skutečnosti zpravil přípisem ze dne 24. 4. 2017 (kteroužto skutečnost nečinil žalobce spornou), takže přesto, že si žalobce na adrese trvalého bydliště poštu nevyzvedával, a proto se zásilka s rozhodnutím jako nedoručená vrátila žalovanému, mohl žalobce požádat žalovaného o její opětovné doručení, byl by to jistě účinnější a rychlejší prostředek, jak se seznámit s rozhodnutím, než prostřednictvím žaloby na nečinnost.

Soud proto dospěl k závěru, že v daném případě bylo rozhodnutí žalovaného č.j. KPR 4954/2015, o odvolání žalobce vydáno dne 20. 3. 2017, kdy bylo předáno k doručení na adresu trvalého bydliště žalobce: B.

Na základě výše uvedených skutečností Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č.j. KPR 4954/2015, bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Kanceláře prezidenta republiky ze dne 31. 7. 2014, č.j. KPR 4954/2015, žalovaný tedy není nečinný (nebyl nečinný ani v době podání žaloby dne 24. 5. 2017), a proto soud žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého sice ve věci procesně plně úspěšný žalovaný by měl právo na náhradu nákladů řízení (představujících v tomto případě náklady na právní zastoupení), jak ovšem setrvale dovozuje judikatura správních soudů (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č.j. 6 As 40/2006-87, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47), náklady na právní zastoupení v případě správního orgánu zásadně nepředstavují účelně vynaložené náklady ve smyslu ust. § 57 odst. 1 s.ř.s., neboť schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je správní orgán dostatečně vybaven, resp. povinnost správního orgánu jím vydané rozhodnutí hájit u soudu proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Ani jiné náklady přesahující běžný rozsah úřední činnosti žalovaného v projednávané věci nebyly zjištěny, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. listopadu 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.